

Συρία, Κύπρος, Αίγυπτος και το ενοποιητικό τους στοιχείο

Από τα τέλη του περασμένου καλοκαιριού, το δημόσιο λεξιλόγιο απέκτησε μια καινούρια λέξη: «τζιχαντιστής». Και τζιχαντιστής σήμαινε ό,τι πιο κακό έχει βγει τα τελευταία χρόνια. Δηλαδή μιλάμε για πάρα πολύ μεγάλη κακία. Οι τζιχαντιστές λοιπόν, κατά τους τηλεοπτικούς μας δέκτες, είναι τρελοί, είναι παρανοϊκοί, δεν έχουν καμία σχέση με τον ορθολογισμό και αποκεφαλίζουν δεξιά και αριστερά όποιον βρουν μπροστά τους χωρίς κάποιο προφανή λόγο. Δυστυχώς, ο περιορισμένος χώρος ενός περιοδικού μάς εμποδίζει να μιλήσουμε για τη χρήση της ισλαμοφοβίας¹. Την ίδια στιγμή οι τζιχαντιστές, με το πιο επίσημο όνομά τους ως Ισλαμικό Κράτος (ΙΚ), αποτελούν μια πραγματική στρατιωτική δύναμη που παίζει κεντρικό ρόλο στον πολύπλοκο εμφύλιο πόλεμο της Συρίας. Θα προσπαθήσουμε να πούμε για αρχή λίγα πράγματα για τις δύο αυτές εικόνες του ΙΚ.

Φίλοι και εχθροί

Η θέση τώρα του ΙΚ στον εμφύλιο της Συρίας είναι πολύ πιο πολύπλοκη απ' αυτό που λένε τα δυτικά φασιστικά παραμύθια· πολύπλοκη μεν αλλά θα περιοριστούμε σε δυο τρία σημεία. Το πρώτο από αυτά είναι πως το ΙΚ δεν εμφανίστηκε το καλοκαίρι του 2014· αντίθετα, έχει πίσω του μια αρκετά μεγαλύτερη και σκοτεινή διαδρομή. Οι ρίζες του βρίσκονται στον εμφύλιο του Ιράκ το 2006. Για να το πούμε απλά, οι δυτικές δυνάμεις που είχαν καταλάβει το Ιράκ από το 2003, λίγα χρόνια μετά κινδύνευαν να βρεθούν εγκλωβισμένες σε έναν πόλεμο όλων εναντίον όλων. Η ίδια η παρουσία τους είχε σχεδόν προκαλέσει τη συσπείρωση πολλών και διαφορετικών, και κατά παράδοση εχθρικών μεταξύ τους, δυνάμεων εναντίον τους. Ευτυχώς (για τις δυτικές δυνάμεις) τότε εμφανίστηκε, σχεδόν από το πουθενά, η οργάνωση Αλ Κάιντα του Ιράκ (ΑΚΙ) που, χρησιμοποιώντας τη σουνιτική δυσαρέσκεια και με επιθέσεις σε шиιτικά τεμένη και βόμβες στο ψαχνό, κατάφερε να οδηγήσει την περιοχή στο ολοκληρωτικό χάος για χρόνια. Το κακό με τον κάθε έκταση «χρήσιμο πλίοιο» είναι ότι έχει και κουμπί off, το οποίο και πατιέται όταν τελειώσουν οι υπηρεσίες του. Στην περίπτωση της ΑΚΙ, το κουμπί είχε τη μορφή βομβαρδισμών και του τέλους του ν. 2 (μετά τον Μπιν Λάντεν) μαμπούλα, Αλ Ζαρκάουι.

Τελικά, η ΑΚΙ πέρασε τα σύνορα με τη Συρία και έπρεπε να περιμένει το συριακό εμφύλιο για να επανεμφανιστεί κηρύττοντας πόλεμο εναντίον όλων. Το καλοκαίρι που πέρασε, με το νέο brand name «ΙΚ» η ΑΚΙ θα εισβάλει στο Ιράκ και θα καταλάβει τη δεύτερη σε έκταση πόλη της χώρας με ένα στρατό 7.000 μαχητών, πραγματοποιώντας συντριπτική νίκη επί του ιρακινού στρατού των 250.000 και αποσπώντας τεράστιο κομμάτι του οπλισμού του. Κι εμείς καλούμαστε να πιστέψουμε πως αυτό συνέβη γιατί ο ιρακινός στρατός ήταν διεφθαρμένος και φοβισμένος μπροστά στη βιαιότητα των αντιπάλων του. Το δεύτερο σημείο αφορά τους φίλους και τους εχθρούς του ΙΚ. Το ΙΚ υποτίθεται πως βρίσκεται σε έναν πόλεμο εναντίον όλων. Αρχικά, το ΙΚ διεξάγει έναν εμφύλιο μέσα στον εμφύλιο της Συρίας. Εκτός και πριν τον Άσαντ όμως, το ΙΚ προσπαθεί να καθαρήσει τη Συρία από τις υπόλοιπες αντάρτικες ομάδες τις οποίες θεωρεί άπιστες και μετριοπαθείς. Στη συνέχεια, το ΙΚ υποτίθεται πως βρίσκεται σε πόλεμο εναντίον των Αμερικάνων και των συμμάχων τους. Φυσικά, δεν θεωρείται παράδοξο το ότι αυτό το κάνουν με όπλα που τους παραχώρησαν οι ίδιοι οι Αμερικάνοι ή το ότι οι λεγόμενοι «σύμμαχοι» πιο πολύ χρόνο αφιερώνουν στο πώς θα την φέρει ο ένας στον άλλο παρά στο πώς θα πολεμήσουν το ΙΚ.

Αν και γενικεύοντας τραγικά, θα περιγράφαμε τη στάση των εμπλεκόμενων δυνάμεων ως εξής: όλες οι ισχυρές και περιφερειακές δυνάμεις της περιοχής προσβλέπουν σε μια αλλαγή της κατάστασης στο Ιράκ και τη Συρία. Αυτό στο οποίο δεν συμφωνούν είναι η κατεύθυνση της αλλαγής. Αν κάποιος όμως θέλει μια νέα «κατάσταση πραγμάτων», θα πρέπει πρώτα να ξεμπερδέψει με την παλιά. Αυτή ακριβώς είναι και η δουλειά του ΙΚ στην περιοχή. Οπότε μέχρι νεοτέρας, το αφήνουν όλοι στην ησυχία του. Έτσι περίπου είχε η κατάσταση μέχρι πριν από περίπου τρεις μήνες όταν και ξεκίνησε η πολιορκία της πόλης Κομπάνι στο Συριακό Κουρδιστάν. Κάπου εδώ θα πρέπει να δώσουμε μερικές ακόμα λεπτομέρειες της κουρδικής εμπλοκής στον πόλεμο της Συρίας: οι Κούρδοι της Συρίας ουσιαστικά εξαιρέθηκαν από τον εμφύλιο της Συρίας από τον ίδιο τον Άσαντ όταν εκείνος, λίγο μετά το ξέσπασμα του εμφυλίου, απέσυρε το σύνολο σχεδόν του στρατού για να τον μεταφέρει προς άλλα μέτωπα. Το

κενό της εξουσίας το κατέλαβαν δυνάμεις των Κούρδων, οι οποίες και ανακήρυξαν τη βόρεια Συρία σε αυτόνομη περιοχή (και όχι ανεξάρτητο κράτος). Οι κουρδικές δυνάμεις της περιοχής έχουν κατηγορηθεί για συμπόρευση με το καθεστώς του Άσαντ· υπάρχει, όμως, μια αλήθεια και ένα ψέμα σε αυτήν την κατηγορία. Η αλήθεια είναι πως ο Άσαντ τούς παραχώρησε ουσιαστικά την εξουσία στην περιοχή, ώστε να ανακατανεύσει τις δυνάμεις του στα πολύ σημαντικότερα προβλήματά του. Και ακόμα περισσότερο, για να μεταθέσει το πρόβλημα προς τη μεριά της Τουρκίας. Από την άλλη, οι δυνάμεις των Κούρδων απλώς εκμεταλλεύτηκαν μια ευνοϊκή για τους σκοπούς τους συγκυρία. Όπως και να έχει, αυτό ίσως να εξηγήι καλύτερα την επιμονή των Κούρδων της Συρίας στη μη ανακήρυξη ανεξάρτητου κράτους και στην επιμονή τους για αυτονομία των περιοχών τους (σίγουρα την εξήγει καλύτερα απ' ό,τι τα περί επιρροής του Οτσαλάν από μπουκτσινικές ιδέες).

Τέλος, οι Κούρδοι της Συρίας και του Ιράκ δεν είναι σε καμία περίπτωση κάτι το ενιαίο. Από τη μεριά του Ιράκ, οι Κούρδοι έχουν αποτελέσει από την πρώτη στιγμή τους καλύτερους συμμάχους των δυτικών δυνάμεων, κάτι που τους έδωσε δύναμη στην περιοχή αλλά και στις εσωτερικές τους έριδες για τη διαχείριση ενός μελλοντικού κουρδικού κράτους. Από την άλλη μεριά των συνόρων όμως, στη Συρία, οι κουρδικές περιοχές ελέγχονται ουσιαστικά από το PYD, το συριακό παρακλάδι του PKK, καθώς και από τα ένοπλα τμήματα του YPG/YPJ. Αυτή η μυστήρια κατάσταση έχει οδηγήσει τους Κούρδους της Συρίας στον αντίποδα του ΙΚ. Από την μία αποτελούν ίσως τη μοναδική δύναμη της περιοχής που θα δεχόταν ως συμμάχους τους Αμερικάνους και που προσπάθησε να κρατήσει κάποια σταθερότητα στα εδάφη της, και άρα όλοι έπρεπε να δηλώσουν τη συμπάθεια και τη στήριξη τους προς αυτή. Από την άλλη, η κομμουνιστική/PKK εσάνς τους ωθούσε τους πάντες στο να περιμένουν απλώς να μετατραπούν οι Κούρδοι της Συρίας σε συμπαθή μεν, αλλά πτώματα δε, άξια της διεθνούς λύπησης. Επειδή στους κρατικούς ανταγωνισμούς όμως οι ιδεολογίες ελάχιστο ρόλο παίζουν, τελικά οι άνθρωποι των δυτικών βρίσκονται από την άλλη μεριά του ποταμού Τίγρη· στο Ιράκ.

Και κάπως έτσι, όταν ο στρατός του ΙΚ βρέθηκε έξω από το Κομπάνι όλοι ήταν συντετριμμένοι. Να πώς είδαν τα γεγονότα μερικοί εκ των συντετριμμένων φίλων του Κομπάνι: «Οι αεροπορικές επιδρομές δεν πρόκειται να σώσουν την πόλη-κλειδί της Συρίας, Κομπάνι, από το να κατακτηθεί από το ΙΚ», δήλωσε ο εκπρόσωπος του Πενταγώνου, υποναύαρχος Τζον Κέρμπι. «Νομίζω ότι όλοι θα πρέπει να προετοιμάσουμε τους εαυτούς μας για το ενδεχόμενο αυτό»². Οι Κούρδοι του Ιράκ, αφού κατηγορήσαν τα γεωγραφικά και πολιτικά προβλήματα που τους εμποδίζουν να βοηθήσουν την πολιορκημένη πόλη, είπαν πως «αυτό δεν σημαίνει ότι θα αγνοήσουμε τους Κούρδους της Rojava [Συριακό Κουρδιστάν], αλλά το PYD θα πρέπει να αλλάξει τις εξουσιαστικές πολιτικές του γιατί δεν υπηρετούν τους σκοπούς μας»³.

Με τη σειρά του ο Ερντογάν, πρόεδρος της Τουρκίας, μέλος των συμμαχικών δυνάμεων και «μεγαλύτερος φίλος των απανταχού Κούρδων», δήλωσε: «Το Κομπάνι είναι έτοιμο να πέσει. Ζητήσαμε τρία πράγματα: να δημιουργηθεί μια ζώνη απαγόρευσης πτήσεων· δεύτερον, μια ασφαλής ζώνη παράλληλη με την περιοχή των συνόρων, και να οπλιστούν και να εκπαιδευτούν οι μετριοπαθείς αντάρτες»⁴. Όλοι είχαν να κερδίσουν από το τέλος των Κούρδων: οι Κούρδοι του Ιράκ θα έχαναν έναν πολιτικό αντίπαλο· οι δυτικοί θα ανέβαζαν μερικά ακόμα βίντεο με σφαγές στο youtube για να χορταίνει το ρατσιστικό κοινό τους. Και φυσικά η Τουρκία θα είχε μια πρώτης τάξης ευκαιρία να λήξει με ένα καλό μέρος του κουρδικού προβλήματος, συν μια εισβολή στην παραδοσιακά ν. 1 εχθρό, τη Συρία. Έτσι, όλοι περίμεναν ήσυχα ήσυχα να μετατραπεί το Κομπάνι σε μια νέα Σρεμπρένιτσα.

Καμιά φορά όμως οι μάχες έχουν και εκπλήξεις. Καμιά φορά παρεισφρέει κάτι από αυτό που οι «στρατιωτικοί αναλυτές» δεν μπορούν ούτε να το εξηγήσουν, ούτε να το προβλέψουν, ούτε να το κατανοήσουν. Και το Κομπάνι δεν έπεσε· τρεις και παραπάνω μήνες μετά. Τώρα πια, με όλα τα σχέδια να πρέπει να αναπροσαρμοστούν και το Κομπάνι να μην πέφτει, όλοι διαγωνίζονται για το ποιος το «έσωσε» περισσότερο.

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

(
μακροσκελε
ίσαπόψειςμ
εμικρούλες
φωτό
)

Ο τελευταίος φίλος του Κομπάνι

Κι όμως το Κομπάνι και οι Κούρδοι (όλων των ιδεών και προσδοκιών) έχουν έναν φίλο που είναι πραγματικός: το ελληνικό κράτος. Το ελληνικό κράτος με όλες του τις φράξεις, από τη χρυσή αυγή μέχρι την άκρα αριστερά, έχει σταθεί με αταλάντευτη σταθερότητα και συνέχεια στο πλευρό των Κούρδων. Και ο λόγος είναι απλός: το κουρδικό ζήτημα είναι και θα είναι για πάντα συνδεδεμένο με την προοπτική διάλυσης του τουρκικού κράτους. Τα ελληνικά επιτελεία ξέρουν, από τις ωραίες μέρες της συνθήκης των Σεβρών, πως η τριχοτόμηση (τουλάχιστον) του τουρκικού κράτους αποτελεί πάντα ένα ενδεχόμενο. Για αυτό και το κράτος μας ήξερε πως κάθε σφαίρα που στέλνει στο Κουρδιστάν είναι μια σφαίρα εναντίον του «προαιώνιου εχθρού». Αυτά τα ξέρουν οι πιστοί εκ δεξιών φίλοι του κράτους μας, τα ξέρουν όμως και οι πιστοί εξ αριστερών φίλοι του κράτους μας. Όσο και αν οι διάφοροι της ελληνικής αριστεράς προσπαθούν να πείσουν πως το ενδιαφέρον τους για το Κομπάνι πηγάζει από το «σοσιαλιστικό πείραμα της Rojana», στην ουσία μιλάνε πάντα για ένα πράγμα: για την ανάγκη να καταστραφεί με πολεμικά μέσα ο «εχθρός Τούρκος». Και λένε και κάτι ακόμα: «μπορεί να έχουμε τις διαφωνίες μας, αλλά όσον αφορά την επιθετικότητα της εξωτερικής πολιτικής του ελληνικού κράτους τότε είμαστε όλοι Έλληνες».

Για του λόγου το αληθές, αν βάλει κανείς στο Google την έκφραση «βουνά του Κουρδιστάν» θα δει να παραλούν ανάκατα άρθρα από τους πιο τελειωμένους ναζιστές, μέχρι άρθρα που δημοσιεύθηκαν σε κυβερνητικές εφημερίδες, καθώς και προκηρύξεις της άκρας αριστεράς. Δεν μπορούμε να πιστέψουμε πως κανείς από όλους αυτούς τους Έλληνες αλληλέγγυος στον κουρδικό αγώνα δεν έχει προσέξει κάτι τέτοιο: πως δεν έχει πέσει το μάτι του σε κάποιο από αυτά. Και όμως οι ίδιοι οι αλληλέγγυοι επιλέγουν να τα προσπεράσουν ασχολίαστα. Και να λοιπόν που βρέθηκε το πρώτο κομμουνιστικό διεθνιστικό κίνημα που η υποστήριξη σε αυτό δεν προϋποθέτει τη σύγκρουση με το «δικό μας κράτος και το δικό μας έθνος». Το ακριβώς αντίθετο μάλιστα: προϋποθέτει τη συμπόρευση μαζί τους.

Τα πράγματα, ωστόσο, είναι απλά: όποιος τον τελευταίο καιρό κοπανιέται για το Κομπάνι και ξεχνά να μιλήσει για την ελληνική επεκτατικότητα, απλώς αναπαράγει τη γραμμή του κράτους στους δρόμους. Με πρώτον και καλύτερο τον ΣΥΡΙΖΑ που ανέλαβε σχεδόν εξολοκλήρου την πολιτική υπεράσπιση και διάδοση των θέσεων του Υπεξ.

Τα πετρέλαια στο νησί της Αφροδίτης

Θα χρησιμοποιήσουμε τα λόγια ενός από τους αλληλέγγυους στον αγώνα των Κούρδων, του φασίστα Φαήλου Κρανιδιώτη, για να κινηθούμε λίγο νοτιότερα:

«Λίγοι έχουν αντιληφθεί και έχουν σχολιάσει τον συσχετισμό των γεγονότων στο Κομπάνι με τη νέα τουρκική επίθεση -γιατί επίθεση είναι- στην κυπριακή ΑΟΖ. Η γενναιότητα των Κούρδων πατριωτών είναι αδιαμφισβήτητη.[...]Οι σκληροτράχηλοι αυτοί πολεμιστές [...] ανήκουν ιδεολογικά και οργανωτικά στο YPG, «προέκταση» του Κουρδικού Εργατικού Κόμματος, του PKK, του μαχητικού μαρξιστικού και πατριωτικού κόμματος, που ίδρυσαν ο έγκλειστος του Ιμραλί, ο Αμπντουλάχ Οτζαλάν, και λίγοι σύντροφοί του το 1978. [...] Ο αείμνηστος φίλος και συνεργάτης μου στο κίνημα αλληλεγγύης στο κουρδικό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, ο Θεόφιλος Γεωργιάδης, που δολοφονήθηκε το 1994 από όργανα της MIT έξω από το σπίτι του στη Λευκωσία, έλεγε ότι «ο δρόμος για την ελευθερία της Κύπρου περνάει μέσα από τα βουνά του Κουρδιστάν». Θα συμπλήρωνα ότι η πορεία και η νίκη του Κουρδικού Εθνικοαπελευθερωτικού Κινήματος έχουν τεράστια σημασία όχι μόνο για την Κύπρο αλλά και για την ασφάλεια του όλου Ελληνισμού, από τη Χειμάρρα ως την Καρπασία. Ο,τι αποδυναμώνει τους Τούρκους ισλαμοφασίστες ενισχύει τον Ελληνισμό.[...]Ο πραγματικός «χαλίφης» των τζιχαντιστών, ο Ερντογάν, θέλει να επιβάλει αλλαγές δεδομένων, να καταπατήσει ενεργειακές πηγές που δεν του ανήκουν, να ελέγξει τους θαλάσσιους δρόμους της ενέργειας και της ναυτιλίας, να αφανίσει πια όλη την Κύπρο. Στον τυχοδιωκτισμό του θίγει τα ελληνικά, τα ισραηλινά, τα αιγυπτιακά, τα ρωσικά (επιδιώκοντας ανατροπή του Ασάντ) και τα αμερικανικά συμφέροντα»⁵.

Η γλώσσα του φασίστα συμβούλου του Πρωθυπουργού μπορεί να ξενίζει (με διεθνιστικούς όρους), όμως είναι η πιο καθαρή έκφραση του ελληνικού κινήματος «αλληλεγγύης» στον κουρδικό λαό. Χεσμένο τον έχει και τον κουρδικό λαό και τη σοσιαλιστική Rojana: καμιά σύγκρουση με τους Τούρκους να προκληθεί κι έχει καλώς. Ο συμβουλάτορας, όμως, κάνει άλλη μια σωστή παρατήρηση. Ο εμφύλιος της Συρίας δεν λαμβάνει χώρα εν κενώ. Αντίθετα, διεξάγεται σε μια περιοχή που έχει ανατιναχθεί στον αέρα τα τελευταία τέσσερα χρόνια εμπλεκοντας λίγο πολύ όλες τις δυνάμεις: περιφερειακές και μη. Και η περιοχή αυτή είναι η περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου.

Ας μην ξεχνάμε ότι το ελληνικό κράτος έχει ένα μόνιμο και πάγιο ενδιαφέρον για την Ανατολική Μεσόγειο: ήδη από τα χρόνια της ίδρυσής του. Αν το ένα του μάτι βρίσκεται στα Βαλκάνια το άλλο βρίσκεται στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο. Αυτό είναι εγγεγραμμένο στην ίδια του τη δομή: στην ίδια του την ύπαρξη. Το σίγουρο πάντως είναι πως το ελληνικό κράτος, καθώς νιώθει την πίεση της οικονομικής κατάρρευσης, στρέφει το βλέμμα του στο στοιχείο εκείνο που θα μπορούσε να το ξαναβάλει στο παιχνίδι. Δηλαδή στη γεωγραφική του θέση και τη στρατιωτική του ισχύ: και φυσικά στις συμμαχίες που μπορεί να συνάψει, εκμεταλλεύόμενο τις αναταραχές και τους πολέμους της περιοχής προς όφελός του.

Πιο συγκεκριμένα, μια από τις κύριες μορφές που έχει πάρει η στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου είναι η προσπάθεια θαλάσσιας περικύκλωσης του τουρκικού κράτους και η σχετική σύγκρουση μαζί του. Αυτή είναι σε γενικές γραμμές η ενιαία γραμμή που συνδέει όλη τη συζήτηση σχετικά με την ΑΟΖ και τα υποτιθέμενα πετρελαϊκά κοιτάσματα στην περιοχή της Κύπρου. Έχουμε αναφερθεί κι άλλες φορές στο θέμα⁶. Από ό,τι φαίνεται, για την εξόρυξη των κοιτασμάτων της Κύπρου απαιτείται τέτοιο κόστος που θεωρούνται ένα τρίτης και τέταρτης κατηγορίας οικονομικό θέμα. Η δε πτώση της τιμής του πετρελαίου, μάλλον τα οδηγεί στην πλήρη εξαφάνιση. Προς τι λοιπόν η όλη συζήτηση; Μα η συζήτηση είναι ωραία από μόνη της. Έχει τουρκική προκλητικότητα, δίκια του έθνους που πρέπει να τύχουν υπεράσπισης, καθώς και διακρατικές συμφωνίες και συμμα-

Η γλυκιά φυσιογνωμία του Αλ Σίσι. Από το βλέμμα του φαίνεται ο φιλελληνισμός του.

Ο Αλ Σίσι (βάζοντας κάτι πιο κάζουαλ αυτή τη φορά) και άλλοι προστάτες της σταθερότητας στην περιοχή.

Αν και υποπευόμαστε ότι διάφοροι δεν αντέχουν να ξαναδούν αυτόν τον χάρτη, τον βάζουμε για άλλη μια φορά. Η προσπάθεια του ελληνικού κράτους είναι να ανακρούσει την ΑΟΖ του με όλα τα κράτη γύρω από την Ελλάδα και την Κύπρο, ώστε τελικά να φτιαχτεί ένα παζλ από όπου θα λείπει ένα μόνο κομμάτι...

χίες προς τους σχετικούς σκοπούς. Το ότι δεν υπάρχει πετρέλαιο θα μας χαλάσει; Ε, όχι.

Έτσι λοιπόν, όλοι θα έπρεπε να τοποθετηθούν για την «τουρκική προκλητικότητα» της παρουσίας του ωκεανογραφικού *Barbaros*, αλλά και για την έρευνα γύρω από την πιθανότητα ύπαρξης των κοιτασμάτων στην Κύπρο και την έκταση που αυτά έχουν. Τη στιγμή που στην πραγματικότητα συζητάνε το πώς θα δημιουργηθεί ΑΟΖ μεταξύ της Ελλάδας και των γύρω μεσογειακών χωρών έτσι ώστε στην Τουρκία να μην αναγνωρίζεται χώρος ούτε για μακροβούτι. Το ότι όποιος εμπλέκεται με τα «πετρέλαια της Κύπρου» άλλο έχει στο μυαλό του είναι βέβαιο· μιας και πετρέλαια δεν πολυπαίζουν προς το παρόν. Το ότι όμως το ελληνικό και το τουρκικό κράτος έχουν το ίδιο πράγμα στο μυαλό τους μοιάζει μάλλον απίθανο. Το ελληνικό κράτος δεν την ξεχνάει την Τουρκία ποτέ και με τίποτα. Το τουρκικό κράτος από τη μεριά του, έχει πολλά και διαφορετικά ζητήματα που το καίνε. Από το κουρδικό και την πιθανότητα χρησιμοποίησής του από τους διάφορους εχθρούς της Τουρκίας (που τον τελευταίο καιρό αυξάνονται κατακόρυφα), μέχρι τη σχέση του με τους Άραβες, τους τουρκόφωνους λαούς της Ασίας, τους «παραδοσιακούς εχθρούς» Συρία και Ιράν· σε τελική ανάλυση μέχρι τις σχέσεις με το Ισραήλ και τη Ρωσία.

Ίσως να βοηθά τους Έλληνες να θυμούνται τη θέση τους στον χάρτη η εξής πληροφορία: «*Δυσάρεστη έκπληξη για την Τουρκία στην Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη της Κυπριακής Δημοκρατίας, επιφύλαξαν Ρωσία και Ισραήλ, αφού δέσμευσαν περιοχές για αεροναυτικά γυμνάσια με πραγματικά πυρά, δίπλα στα τουρκικά πλοία. Οι ρωσικές ασκήσεις, με τη χρήση και πυραύλων, αρχίζουν στις επτά το πρωί της Δευτέρας, δηλαδή ακριβώς την ώρα που τίθεται σε ισχύ η τουρκική οδηγία Navtex για το Barbaros*»⁷. Δηλαδή εκεί που πάει να κινηθεί το τουρκικό πλοίο από δίπλα, όλως τυχαίως, θα σκάνε τις ρουκέτες τους οι Ρώσοι για να θυμίζουν στον Ερντογάν πως ο Άσαντ είναι σύμμαχος της Ρωσίας και πως η Συρία φιλοξενεί μια από τις κύριες βάσεις ανεφοδιασμού του ρωσικού στόλου.

Και άλλοι φίλοι για το Κομπάνι· αυτή τη φορά ενάντια στην τρομοκρατία

Στις 29 του περασμένου Απρίλη, ο Αβραμόπουλος (τότε υπουργός Άμυνας) επισκέφτηκε μαζί με τον αρχηγό του πολεμικού ναυτικού τον δικτάτορα Αλ Σίσι στην Αίγυπτο. Συζήτησαν για ζητήματα τρομοκρατίας, «ειρήνης της περιοχής», για ενεργειακά ζητήματα, όπως και για την προοπτική χάραξης κοινής ΑΟΖ. Στις 8 Νοέμβρη, τη σκυτάλη πήρε ο Πρωθυπουργός μας, ο Αντώνης Σαμαράς, ο οποίος μαζί με τον πρόεδρο της Κύπρου επισκέφτηκε και πάλι τον Αιγύπτιο στρατιωτικό/πραξικοπηματία. Αυτά με τα πραξικοπήματα που λέμε είναι αντιαισθητικές κακεντρέχειες, μιας και η επίσημη ελληνική γραμμή είχε στηρίξει το πραξικόπημα του εκλεγμένου αλλά συμπαθή στρατιωτικού (έχουμε βάλει και φωτό του Αλ Σίσι για να κρίνετε και μόνοι σας). Να πώς είδαν το θέμα οι αιγυπτιακές εφημερίδες: «Υπάρχουν πολλά κοινά συμφέροντα ανάμεσα στις τρεις χώρες, ενώ ταυτόχρονα, τα συμφέροντά τους συγκρούονται με αυτά της Τουρκίας» (...) «Οι τουρκικές βλέψεις στις δύο γειτονικές της χώρες, Ελλάδα και Κύπρο, είναι διαχρονικές [...] Επιπροσθέτως, οι Αιγυπτουτουρκικές σχέσεις είναι οι χειρότερες την περίοδο αυτή, εξαιτίας της επιμονής της Τουρκίας μετά την Επανάσταση της 30ής Ιουνίου να παρεμβαίνει στα εσωτερικά της Αιγύπτου και να υποστηρίζει τις τρομοκρατικές οργανώσεις που εκτελούν βάνουσες επιθέσεις εναντίον των Αιγυπτίων. Για τον λόγο αυτό, η συνάντηση αποτελεί ισχυρό μήνυμα προς την Τουρκία, τη σημασία του οποίου πρέπει να κατανοήσει πλήρως. Εάν νομίζει ότι δύναται να παίζει με την εθνική ασφάλεια της Αιγύπτου, πρέπει να ξέρει ότι και η Αίγυπτος διαθέτει πολλούς άσους που μπορεί να χρησιμοποιήσει, όπως αυτόν της συμφωνίας της με την Ελλάδα και την Κύπρο»⁸.

Ας μην ξεχνάμε βέβαια ότι την «Επανάσταση της 30ής Ιουνίου» την είχε στηρίξει και στο σύνολό της η ελληνική (άκρα) αριστερά, θεωρώντας τη ένα βήμα για την απομάκρυνση από το σκοταδιστικό ισλάμ προς το φως του ορθολογισμού⁹.

Κι έτσι με μια επίσκεψη, το κράτος στήριξε ταυτόχρονα την όλη συζήτηση περί ΑΟΖ και κυπριακών κοιτασμάτων, βοήθησε στη «σταθερότητα της περιοχής» εξαπολύοντας απειλές εναντίον της Τουρκίας, βοήθησε την «αντιτρομοκρατική εκστρατεία» εναντίον των «τζιχαντιστών»· στα συν ότι μπόρεσε να εκφραστεί η αταλάντευτη αγάπη και στήριξη προς τα όπου γης απολυταρχικά και στρατιωτικά καθεστώτα.

«Διότι το κράτος θα έχει συνέχεια»¹⁰

Περάσαμε από τα βουνά και τον εμφύλιο της Συρίας και του Ιράκ στα βουνά του Κουρδιστάν και τους Έλληνες «αλληλέγγυους» στη «σοσιαλιστική Rojava», στη θάλασσα της Κύπρου και από εκεί στην ΑΟΖ του Αιγαίου, για να καταλήξουμε στη δικτατορία της Αιγύπτου. Βλέπουμε σε όλα αυτά τα γεγονότα μια ενότητα. Την ενότητα της στρατηγικής του ελληνικού κράτους αναφορικά με την Ανατολική Μεσόγειο. Βλέπουμε ακόμα την όξυνση των διακρατικών ανταγωνισμών που η κρίση τής δίνει ευρύτερες διαστάσεις· κάτι που αποδεσμεύει στο περιβάλλον την ανησυχητική εσάνς των επερχόμενων πολέμων.

Αντί επιλόγου, μπλέκουμε σε μορφή αντιπαράθεσης τα λεγόμενα δύο εξεχόντων προσώπων της ελληνικής πολιτικής σκηνής· του σημερινού υπουργού Εξωτερικών, Ε. Βενιζέλου και του αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης και ηγέτη της «ριζοσπαστικής αριστεράς», Α. Τσίπρα. Η ομοιότητα των απόψεών τους δεν θα μπορούσε να εκφράσει καλύτερα τη συνέχεια του ελληνικού κράτους όσον αφορά την εξωτερική πολιτική του. Εμείς δεν θα μπορούσαμε να τα πούμε καλύτερα.

Βενιζέλος:

«Δεν είναι πράγματι εύκολο να εξηγήσει κάποιος γιατί η θέση της χώρας ως προς τον εμφύλιο πόλεμο στη Συρία ή την κρίση στην Ουκρανία σχετίζεται με το Κυπριακό ή με την κατάσταση στο Αιγαίο και την Αν. Μεσόγειο. Μόλις όμως το θέμα τεθεί από την οπτική γωνία της τουρκικής πολιτικής, γίνεται πολύ πιο εύκολα αντιληπτή π.χ. η πιθανή συσχέτιση ανάμεσα στον διεθνή συνασπισμό κατά του ISIS και τις προκλήσεις στην κυπριακή ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα. Καμία απαγορευμένη συζήτηση δεν υπάρχει στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής. Η ανοικτή κρίση στην Ουκρανία και στις σχέσεις Ρωσίας και Δύσης θέτει υπό επαναξιολόγηση τη λειτουργικότητα πολλών διεθνών θεσμών, από το Σ.Α. του ΟΗΕ μέχρι τον ΟΑΣΕ και βεβαίως, αναδεικνύει τα όρια της Ε.Ε. ως αυτοτελούς πολιτικής οντότητας. Ο τρόπος με τον οποίο η Κυπριακή Δημοκρατία, σε στενή συνεργασία με την Ελλάδα, χειρίζεται την υπό εξέλιξη τουρκική πρόκληση στην κυπριακή ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα και ο τρόπος με τον οποίον εξελίσσεται η τριμερής συνεργασία Αιγύπτου-Κύπρου-Ελλάδος είναι δύο καλά παραδείγματα αυτού που εννοώ».

[Κρατήστε τον τρόπο με τον οποίο το ελληνικό κράτος αναζητά ξανά μοναχικές διαδρομές με φίλους τύπου Αλ Σίσι· όπως έκανε στα ωραία '90s με τον Μιλόσεβιτς. Δυστυχώς ο περιορισμένος χώρος εμποδίζει και πάλι να γίνουμε πιο αναλυτικοί, αλλά υποσχόμαστε πως θα επανέλθουμε σε επόμενο τεύχος.]

Τσίπρας:

«Επιτρέψτε μου σε αυτό το σημείο μια αναφορά στις σοβαρές εξελίξεις και στις εστίες κρίσης στην ευρύτερη περιοχή μας. Καταρχάς να επαναλάβω ότι η αποστολή από πλευράς της Τουρκίας ερευνητικού σκάφους, συνοδευόμενου από πολεμικά πλοία, προκειμένου να διεξάγει σεισμικές έρευνες στην κυπριακή ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα, αποτελεί απροκάλυπτη παραβίαση κυριαρχικών δικαιωμάτων της Κυπριακής Δημοκρατίας που κατοχυρώνονται από το διεθνές δίκαιο. [...] Παράλληλα, και ειδικά σε αυτό το περιβάλλον ρευστότητας, η ενίσχυση της συνεργασίας της Ελλάδας και της Κύπρου με τις χώρες της Ανατολικής Μεσογείου είναι ιδιαίτερα σημαντική. [...] Την ίδια στιγμή, η ενίσχυση των Τζιχαντιστών στην περιοχή, που οδηγεί στην επιδείνωση του αιματούχου εμφύλιου πολέμου στην Συρία, στην διάλυση του Ιράκ και στην πολιτική κατάρρευση της Λιβύης, αποτελεί εξαιρετικά ανησυχητική εξέλιξη. Είναι ιδιαίτερα σημαντικό στο πλαίσιο του αγώνα κατά των Τζιχαντιστών, να υποστηριχτούν οι Κουρδικές δυνάμεις στη προστασία του Κομπάνι. Μιας πόλης που αποτελεί μοντέλο και πρότυπο διαπολιτισμικής συμβίωσης, ανεξίθρησκας και ισότητας των φύλων, στη Μέση Ανατολή. Το Κομπάνι είναι επιτακτική ανάγκη να κρατήσει και για αυτό χρειάζεται τη στήριξη και την αλληλεγγύη μας. Το ίδιο επιτακτική είναι και η ανάγκη για μια συγχρονημένη ελληνική στρατηγική που να αξιοποιεί το διπλωματικό και πολιτισμικό κεφάλαιο της Ελλάδας στην περιοχή. Γενικότερα η χώρα χρειάζεται εξωτερική πολιτική που να ΔΙΕΚΔΙΚΕΙ ΔΥΝΑΜΙΚΑ εντός, και πέρα από την ΕΕ καθώς και στις διμερείς της σχέσεις. Που να προωθεί ΕΝΕΡΓΑ τα συμφέροντα της Ελλάδας και να ενισχύει τον διεθνή της ρόλο. Αυτήν την εξωτερική πολιτική θα υλοποιήσει μια Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ».

1. Μπορούμε να σας παραπέμψουμε όμως σε κάποιες από τις προηγούμενες φορές που έχουμε μιλήσει για το θέμα του «ισλάμ με τα μάτια της δύσης». Μπορείτε να διαβάσετε την έκδοση της FederaCtion «Πού σημαδεύουν;». Θα την βρείτε στη διεύθυνση <http://www.antifascrista.net/βιβλιοθήκη/Αυτονομία>
2. <http://pando.com/2014/10/16/the-war-nerd-nobody-could-have-predicted-islamic-states-retreat-from-kobane-except-me/>
3. <http://rudaw.net/english/kurdistan/051020141>
4. http://www.huffingtonpost.co.uk/2014/10/07/islamic-stte-is-about-to-take-border-town-of-kobane-warns-turkeys-president-erdogan_n_5945512.html
5. «Το Κομπάνι και η Κύπρος», Δημοκρατία, 26/10/2014.
6. Δες το κείμενο «There will be blood: Δυνητικά κοιτάσματα στην Ανατολική Μεσόγειο», περιοδικό *antifa* – πόλεμος ενάντια στο φόβο, τ. 27, Νοέμβρης 2011.
7. <http://www.antiiwo.com/kypros/2014/10/16/askhseis-rwsikoy-polemikoy-naytikoy-sthn/>
8. <http://www.skai.gr/news/world/article/269230/ikanopiisi-gia-ti-sunodo-korufis-elladas-aiguptou-kyprou-sta-aiguptiaka-mme/>
9. Για περισσότερα, μπορεί να δει κανείς το κείμενο «Οι φίλοι της επανάστασης», περιοδικό *antifa* – πόλεμος ενάντια στο φόβο, τ. 38, Οκτώβρης 2013.
10. Η δήλωση ανήκει στον Αλέξη Τσίπρα. Βλ. σχετικά, «Με τιμές υποδέχθηκε τον Αλ. Τσίπρα στο υπουργείο Άμυνας ο Δ. Αβραμόπουλος», Το Βήμα, 20/10/14.